

Keçi anne canavarın karnını yarmış. Daha küçük bir yarık açılır açılmaz oğlaklardan biri kafasını dışarı çıkarmış. Bir parça daha yarıncı altısı da arka arkaya fırlayıp çıkmışlar. Hepsi dipdiri sapsağlamışlar. Meğer kurt aç gözlülüğü yüzünden bunları çiğnemedi yutmuşmuş. O andaki sevinci bir düşünün! Hepsi sevgili annelerinin boynuna sarılmışlar. Hoplayıp, sıçramaya başlamışlar. Keçi anne demiş ki: - Haydi bakalım, şimdi gidip, taş toplayıp getirin... Uyanmadan şu dinsiz imansızın karnına dolduralım. Yedi oğlak çabucak taşları bulup getirmişler; kurdun karnını tıklım tıklım doldurmuşlar. Sonra keçi anne çabucak derisini dikmiş. Bu arada kurt bir

şey sezmemiş, yerinden bile kıpırdamamış. Kurt uykusunu alınca ayağa kalkmış. Karnı taşla dolu olduğu için pek susamışmış. Bir pınarın başına gidip su içmek istemiş. Yürürken oraya buraya kımıldadıkça karnındaki taşlar çarpışmaya, takırdamaya başlamış. Bunun üzerine kurt: Şu acayip işe bak!

Karnım bir şeyle dolmuş; Yuttuğum altı oğlak Sanki birer taş olmuş! demiş. Pınar . başına varınca suya doğru eğilip içmek istemiş. Gel gelelim, karnındaki taşlar yüzünden suya yuvarlanmış. Bağıra bağıra boğulup gitmiş. Yedi oğlak bunu görünce koşa koşa gelmişler: - Kurt öldü! Kurt öldü! diye bağırışmışlar. Anneleriyle birlikte pınarın çevresinde hoplayıp dönmüşler.

KURT ve YEDİ KÜÇÜK OĞLAK

Bir varmış, Bir yokmuş Evvel zaman içinde yaşlı bir keçinin yedi yavrusu varmış. Bir anne çocuklarını nasıl severse o da yavrularını öyle severmiş. Günün birinde keçi, yavrularına yiyecek bulup getirmek için ormana giderken onları çevresinde toplamış: - Sevgili çocuklarım

demiş; ben ormana gidiyorum. Kendinizi kurttan sakının. Eğer kurt evimize girerse hepinizi kıştır kıştır yer. Bu alçak çok kez türlü kılıklara girer, ama kaba sesinden, kapkara ayaklarından onu hemen tanıyabilirsiniz!

Küçük oğlaklar: - Sevgili annemiz, demişler, gözün arkada kalmasın... Güle güle git, güle güle gel... Biz kendimizi koruruz. Keçi melemiş, iç rahatlığıyla yola çıkmış.

Aradan çok zaman geçmemiş. Evin kapısını biri çalmış: - Sevgili çocuklar diye seslenmiş, kapıyı açın bakayım. Anneniz geldi, hepinize bir şeyler getirdi. Fakat oğlaklar kurdun kalın sesini tanımışlar; içerden seslenmişler: -

Sen annemiz değilsin... Onun sesi hem ince, hem de tatlıdır. Senin sesin kalın. Sen kurtsun! Bunun üzerine kurt bir dükkâna gitmiş, iri bir tebeşir parçası satın almış, bunu yemiş, sesini inceltmiş. Sonra geri dönerek yine kapıyı çalmış: - Sevgili çocuklar, kapıyı açın bakayım, demiş; anneniz geldi, hepinize ormandan bir şeyler getirdi.

Kurt kapkara ayaklarını pencereye dayamışmış. Oğlaklar bunu görünce yine bağırılmışlar: - Sana kapıyı açmayız. Annemizin ayakları seninkiler gibi kara değil. Sen kurtsun! Kurt yine geri dönmüş, bir fırıncıya gitmiş: - Ayağımı bir taşa çarptım demiş; üzerine biraz hamur sürer misin? Fırıncı kurdun ayaklarına hamuru

sürmüş. Kurt bu kez değirmenciye koşmuş: - Ayaklarıma bir parça un serp demiş.

Değirmenci kendi kendine: - Kurt yine birini aldatmak istiyor demiş, un vermek istememiş. Fakat kurt: - Dediğimi yapmazsan seni yerim! diye bağırınca değirmenci korkmuş, hemen bir avuç un alarak kurdun ayaklarına serpmiş. İnsanlar böyledir zaten!

Bunun üzerine alçak hayvan üçüncü kez eve gitmiş, kapıyı çalmış: - Sevgili çocuklar, kapıyı açın bakayım demiş; anneniz geldi, hepinize ormandan bir şeyler getirdi.

Oğlaklar bağırışmışlar: - Önce ayaklarını göster de anneciğimiz olup olmadığını anlayalım! demişler.

Kurt ayaklarını pencereye dayamış. Oğlaklar bunların beyaz olduğunu görünce kurdun sözlerine

inanmışlar... Kapıyı açmışlar. . Bir de ne görsünler?.. Bu giren kurt değil mi?

Oğlaklar ne yapacaklarını şaşırılmışlar, saklanacak yer aramışlar. Biri masanın altına kaçmış. İkincisi yatağa sokulmuş.

Üçüncüsü sobanın içine girmiş. Dördüncüsü mutfığa saklanmış. Beşincisi dolaba girmiş. Altıncısı çamaşır sepetinin altına sokulmuş. Yedincisi de duvar saatinin içine girmiş.

Fakat kurt vakit yitirmeden birer birer hepsini yakalayıp tutmaya başlamış. Yalnızca saatin içindeki yedinciye bulamamış. Karnı da oldukça doyduğu için onu aramaktan vazgeçmiş, çıkıp gitmiş. Evin önünde geniş bir çimenlik varmış. Orada bir ağacın altına sırt üstü yatmış, uyumaya başlamış.

Aradan çok zaman geçmeden keçi anne eve dönmüş. Aman Tanrım! Bir de ne görsün? Evin kapısı ardına kadar açık. Masa, sandalyeler devrilmiş. Çamaşır sepeti paramparça olmuş, yatıyor. Yastıklarla yorganlar yerlere atılmış... Keçi anne yavrularını aramış; hiçbir yerde bulamamış. Birer birer adlarını çağırmaya başlamış. Hiçbirinden karşılık alamamış. Sonunda sıra sonuncunun adına gelmiş.

O zaman ince bir ses duyulmuş: - Duvar saatinin içindeyim, anneciğim!

Keçi, yavrusunu oradan çıkarmış. Küçük oğlak kurdun gelişini, öbür kardeşlerinin hepsini yediğini anlatmış. Keçi annenin, zavallı yavruları için ne kadar gözyaşı döktüğünü kestirebilirsiniz. Sonunda bu acıyla dışarı çıkmış. Küçük oğlak da birlikteymiş.

Çayırılığa vardıkları zaman kurdu bir ağacın altında yatar bulmuşlar. Öyle horluyormuş ki, ağacın dalları titriyormuş. Keçi anne kurdu uzun uzun seyretmiş. Karnında bir şeylerin kıpırdadığını, oradan oraya gidip geldiğini görmüş. İçinden: - Aman Tanrım, demiş, yoksa kurdun akşam yemeği yaptığı yavrularım hâlâ sağ mı? Bunun üzerine küçük oğlak eve kadar koşa koşa giderek makası, iğne-ipliği getirmiş.

